

113. Vijfde Groot Nederlands Dictee van het Davidsfonds (auteur: Aurel Seruw)

Nationale finale voor de volwassenen: Met een gefacilite assepoes op verplaatsing

Er was eens, in dat minuscule landje waar Hollandermoppen wondergoed gedijen, een beeldschoon meisje met malachietgroene ogen en zijig engelenhaar. Ze was helaas diep ongelukkig. Haar moeder was er niet meer, en haar vader, een VN-diplomaat, die van Ouagadougou naar de hoofdstad van Bophuthatswana of Qatar pendelde, of ergens aan een onderhandelingstafel zat met Equatoriaal-Guineeërs, was zelden thuis.

Op een dag bracht hij een aarts- en foielelijke vrouw mee, met wie hij al een tijdje een los-vaste verkering had. En in haar kielzog volgden twee krenge van dochters. Het was een in- en ingemeen takkewijf, een sybaritische oversekste harpij, die er met haar medusakop steevast glarieogend bij liep. Net als had men ooit een klisteerspuit in haar strottenhoofd gerammeid, met een laryngale inklemming als gevolg.

De oudste dochter was een graatmager chagrijnig secreet met een puistige snoet vol acne, een heel peloton mee-eters ofte comedones, en de eerste symptomen van mond-en-klauwzeer. En dan steeds dat gezicht alsof ze per abuis een gillemesje ingeslikt had, dat nu in de buurt van haar heiligbeen haar hemorroïden bedreigde! Of destijds in haar urethrale fase was blijven steken, of continu ten prooi viel aan een coitus interruptus... Maar dat woord stond net zomin als een morning-afterpil of een dildo in het dictionairekje van deze prij.

Haar zus, haar antipode, kon je 's morgens, nadat ze zich in haar directoirekje gehesen had, met haar blotebillengezicht vol couperose in haar jaegerflanelletje zien zitten voor haar spiegeltje aan de wand, terwijl ze met een heel arsenaal homeopathische panaceeën haar flatulentie en andere ingewandsstoornissen te lijf ging. Als petomane had ze beslist carrière kunnen maken.

Kort na de bruiloft werd de vader van Assepoes, want zij was het, voor lange tijd naar het buitenland gecommiteerd. En toen pas werd haar leven een dantesk inferno. Terwijl haar zussen zich in het salon gepreoccupeerd vermeden in een spelletje yachtzee, moest zij compost keren of fecaliën uit de beerput scheppen. Nooit op zondag, want dan was ze kantklosster.

Daar ver vandaan zaten de koning en de koningin in hun paleis Laken naar zich toe te trekken en zich suf te piekeren. Hun oudste, de dauphin, overigens nauwelijks weg te slaan van zijn collectie flippootjes, was immers een heus zorgenkind.

Al had hij ooit onverbloemd zijn mening gespuid over harde porno, toch werd hij in de media weleens geportretteerd als een klunzige klojo. Tja, de manier waarop hij ooit geconverseerd had met een astronaut die afkomstig was uit wat niet-West-Vlamingen verkeerdelijk weleens Bachten de Kupe noemen, terwijl die vanuit zijn niet zo spatieuze spaceshuttle orbitaal onze aardkloot bewonderde, was eerder een anticlimax geweest, en zeker geen summum van communicatieve vaardigheid. En had hij ooit op een boekenbeurs niet eens

tevergeefs en duidelijk gegeneerd naar zijn portemonneetje gezocht voor een schamele 250 frank?

Maar echt onrustbarend was zijn onwil om zich matrimoniaal aan enig vrouwelijk schoon te liëren. “Zou er iets oedipaals in het spel zijn?”, vroeg de potentiële koningin-moeder zich af. Misschien zoonlief eens duchtig onderwerpen aan een batterij rorschachtesten?

En de koning bedacht zorgelijk dat bij ontstentenis van het mannelijk oir, uit de oudste zoon gesproten, de kroon constitutioneel overgaat op diens broer of zus. Dat wist Zijne Majesteit als achterachterkleinzoon van de eerste vorst des lands maar al te goed. Zijn opa, die illustere ascendant die door een letale val als would-bealpinist om het leven was gekomen, had zijn monarchale baan immers te danken gehad aan een dynastiek zijsprongetje. En hijzelf overigens ook, na de teraardebestelling of exequiën van wijlen zijn broer.

Maar stel dat de geschiedenis zich herhaalde en het mannelijke kakenestje in het koninklijke gezin uiteindelijk geïntroduceerd werd! Hoe meesmuilend zouden de collega's van andere vorstenhuizen niet doen over de platgewalste hondendrollen aan zijn mocassinzolen? Misschien werd hij in eigen land wel geïmpeacht! Maar was hij destijds niet gedesavouéerd doordat de Salische wet in de vrouwvriendelijke zin geaccommodeerd was?

“Waarom niet de in mijn zwarte party's gestockeerde onaangegeven overschotjes van de vorige civiele lijsten na een stiekeme witwasoperatie aanwenden voor een grandioos bal?” stelde de koningin voor. “Onder al die beauty's zal hij toch wel zijn gading vinden.” En dankzij dat lumineuze idee bereikte op zekere dag de tijding dat er een bal voor de kroonprins ophanden was, ook de stiefmoeder en de dochters.

Ook deze drie charmante invitees zouden er met de gepaste egards behandeld worden. Het werd er meteen een drukte van jewelste. Er werd duchtig gefaxt naar Wathélet (Gérald, de couturier welteverstaan, niet de oud-minister) voor exclusieve feestjaponnen. Maar niet voor Assepoes.

En toen de avond van het bal Assepoes moederziel alleen in de keuken zat, verscheen in een fliets haar goede beschermfee, de feeëriekere variant van de engelbewaarder. Assepoes was in de wolken. Ze wist wat voor hocus pocus haar petemoei in haar trukendoos had. Die kon nogal wat fiksen!

“Wat voor garderobe kan ik tevoorschijn toveren?” viel de fee meteen met de deur in huis. “Een jurk met gefestonneerde mouwen en bijhorend pelerientje? Turkoois of ecru? Of een gemoltonneerde hoepelrok? Of wat dacht je van een lila-achtig plisseetje?” Maar Assepoes was gedecideerd. “Gewoon een blits blotebuiktopje met een diepe V-hals en een stretchbroek in denim.” De fee deed licht geschandaliseerd wat haar geordonneerd werd.

“En je haar? Pijpenkrullen?” Wilde de fee van haar een barbiepop maken? En dus werd het een kapsel als een ragebol. “Kan mijn outfit niet wat sexyer?” vroeg Assepoes ietwat aarzelend. En fluks toverde de fee een rozerood push-upbehaatje tevoorschijn, weliswaar niet efficiënt genoeg om de siliconenborsten van Pamela Anderson of Lolo 'Airbag' Ferrari enige mamillaire concurrentie aan te doen.

Met tegenzin was de fee in alles haar protegee dan maar ter wille, en ze piercete dus als extraatje haar blote naveltje met een flonkerend violetblauw amethisten edelsteentje. En dan Assepoes' anatomisch pronkstuk: haar slanke voetjes. Glazen muiltjes wees ze wegens te frêle resoluut af. Maar ook teenslipsandalen konden haar niet bekoren. "Waarom geen plateauschoenen?" – "Zo geschiede dan maar", zuchtte de fee. En een fors paar steltschoenen floepte tevoorschijn.

"Maar hoe raak ik nu aan het hof? De meeste expres- en IC/IR-treinen hebben zoveel vertraging door stakende perronchefs, verzakte treinbielzen, vastvriezende wissels en meegesleurde bovenleidingen! En bovendien heb ik Go Pass noch sorry-pas..."

De fee staarde zuchtend naar een goed uit de kluiten gewassen pompoen. Assepoes' outfit had inderdaad nogal wat energie geconsumeerd. En nu die krachttoer! Maar ja, ze kon toch bezwaarlijk in een krakkemikkig deux-chevauxtje of een Oost-Europese hoestbui op wielen aan het paleis arriveren.

Misschien een arrenslee of trojka? Er lag evenwel geen sneeuw! Een boerensjees? Niet gedistingeerd genoeg ... Een landauer met een span hakkeneien? Te traag, die telgangers... En een kentaur of paardmens moest steeds vooraf gereserveerd worden bij de dienst antiquiteiten... Een janplezier? Te oer-Hollands... Dan nog liever een char-à-bancs. En een staatsiekoets met gecapitonneerde wanden? Te protserig voor een meid in jeans...

"Waarom niet een formule 1-bolide?" opperde Assepoes. "Of een robuuste terreinwagen met vierwielaandrijving? Zo een waarmee Koentje Wauters in zijn Mauritaanse zandbak rondstuift!" En de fee zette willens nillens nogmaals haar beste toverbeentje voor.

En nu nog een knecht... "Bingo!", riep Assepoes uit, even nadat de fee behoedzaam een palfrenier in gegalonneerd livrei had voorgesteld. "Een van de Chippendales, want ik val op zo'n welgeschapen glad borsthaarloos torso met zwart strikje en stijve boord met omgeslagen tippen." En zo was Assepoes' cyperse kater kort daarop opeens zijn vlooienbandje en het kattenhaar op zijn thorax kwijt.

De fee stopte Assepoes nog een elegante tompouce, een parapluutje, in een moiré foedraaltje in de hand, en speldde haar nog vlug een gelukssymbool op, een piempampoentje of twaalfstippig onzelveheersbeestje in kunstig filigreinwerk. (Je weet wel, dat insectje van de familie van de knotssprietigen). Tot slot sprenkelde ze enkele druppels erotiserende patchoeli in haar decolleteetje.

"Je weet maar nooit waar het goed voor is", fluisterde ze sibillijns. "En denk erom: vóór twaalf uur terug, want dat soort attributen wordt sprookjesgetrouw om middernacht weer onttoverd!" De Chippendale claxonneerde nog even en daar verdween Assepoes in de vallende avond.

Toen ze het renaissanceachtige paleis naderde, dat overigens later het hare zou worden (maar dat wist ze dus nog niet) hoefde Assepoes geen déjà-vu-indruk of een aha-erlebnis te onderdrukken, want naar het Parijse Disneyland was ze nog nooit geweest.

Aan weerszijden van de toegangspoort stond een immense drakenbloedboom, met aan de voet een half dozijn aloë's en diverse cacteeën. Amaryllissen en hortensia's zorgden voor een weergaloos coloriet. Voor de poort paradeerden twee vervaarlijke ulanen in ganzenpas, gewapend met uzi's en kalasjnikovs. Een coup is immers nooit ver weg.

Binnen bleken alle hogere-inkomensgroepen op het appel. Een poepchique Aragonese douairière met onyxen oorbellen, nog een achternacht van de Spaanse tante van de kroonprins, aan de arm van een apparatsjik in jacquetkostuum en met een pezeweversgezicht, keek haar boven haar wapperende waaier en door haar pince-neztje met enig dedain aan. In haar wijduitstaande pompadoeren hoepelrok leek ze wel een courtesane op haar retour. Al had ze ook iets van een omhooggevallen Griekse hetaere met mislukte geisha-allures.

Assepoes ving enkele flarden op van een gesprek tussen een mediatrainingsspecialist en een ascetisch uitziende procureur-generaal met een mond als een isgelijkteken, die informeerde waar ze een spoedcursus kon volgen om de ontsnappingssnelheid te berekenen om zich paparazzi en ander journaille van het lijf te houden.

Een ravenzwarte mamzel, die duidelijk van wanten wist en met volle teugen genoot van haar BV-schap, koketteerde terwijl ze kwistig haar diminutiefjes en feromonen verspreidde, lokkend in de buurt van een sympathieke gozer, die een van zijn eigen pralinetjes verorberde en met een kynoloog uitweidde over het rabiësgevaar bij airedaletteriërs en maltezerhonden.

De gebrilde hondenfreak met stoppelbaard, zo maakte ze op uit het gefluister van twee wenkbrauwen fronsende royaltywatchers, was de ietwat rebelse broer van de kroonprins. Van hem had wijlen zijn oom ooit gezegd dat hij hem met zijn non-conformistische gedrag discrediteerde.

Een skinhead met een tatoeage van vijf ringetjes op zijn schouder was in gesprek met een tennisster, die hij vreemd genoeg als "Dominique, mijn vriend" voorstelde, weliswaar in zijn beste schoolfrans. (Of was het Marollenfrans?) Tot haar verbazing bleek hij voorwaar een olympisch zwemkampioen. Een burggraaf met hardrockambities, meende ze te verstaan.

Een vent van likmevestje met een bollewangenhapsnoet, een koffiedikkijker met een havannasigaar, kapittelde snoeverig over de loon-prijsspiraal en de precaire capriolen van de Dow-Jonesindex. Maar hij kreeg lik op stuk van de toehoorder, die heel die staathuishoudkundige santenkraam maar nattevingerwerk en glazenbolkijkerij noemde.

Ze hoorde een iezegrimmige kabinetschef, een echte punaisepisser, op maçonnieke toon fluisteren over de noodzaak van een no-nonsensebeleid, over de pest van het hapsnapbeleid, en van diverse hand-en-spandiensten, die naar verluidt nogal wat kunst- en vliegwerk met zich meebrachten.

Elders ging het over Octopusakkoorden, over een bord spaghetti, over tijdens boswandelingen Ardennenlucht opsnuivende pedofielen, over heroïsche boswachters, over demissionaire ministers, over de politieke jansaliegeest, en over zoveel dingen waarvan

Assepoes geen jota begreep. Van haar stiefmoeder mocht ze immers nooit naar TerZake kijken.

Wat een farizees pseudocamaraderie! Wat een bende lazerstralen! Wat een collectieve aanstelleritis en snobistische drukte van de jeunesse dorée, die rijkeluiszootjes op jacht naar trouwlustige adellijke deernen op vrijersvoeten! Zich in de gesprekken van die parvenuachtige intelligentsia mêleren zou een echte kamikazeactie zijn, bedacht ze.

Gelukkig kwam toen de maître d'hôtel met veel bombarie aankondigen dat de gasten mochten aanschuiven voor het banket. Het liefst had Assepoes gewoon een bord gortepap gekregen. Of een pitabroodje met kerrie of ketchup, of een kant-en-klaarmaaltijd, rechtstreeks uit de magnetron.

Maar al had ze niet bepaald een berenhonger, het viel nog mee. Vooral het auerhoen met bearnaisesaus en cantharellen had ze met geneugte gesavoureed. De ossobuco met gestoofde kalfsschenkel iets minder, want die was net iets te excessief geassaisonneerd met pilipili. En dat gekaramelliseerde feuillettegebakje als dessert lustte ze ook wel.

Toen de maestro bij de aanvang van het bal ook een balalaikaspeler voorstelde, raakte ze lichtelijk in paniek. Straks zou ze nog een csardas ten beste mogen geven! Een simpele vogeltjes- of reidans zag ze wel zitten. Maar een kusjesdans vreesde ze wegens het risico op klierkoorts. Haar lymfeklieren wilde ze liefst ongezwollen houden. Hoe dan ook, nog liever ballroomdansen dan het langwijlige gedoe van een negrospirituals zingend a-capellakoor.

Eerst danste ze een mislukte bossanova met een chique man, die haar in het Faeröers complimenteerde met haar malachietgroene ogen, waarvan ze dus geen sikkepit begreep. Pas achteraf realiseerde ze zich dat ze de man al die tijd gejjid en gejoud had. Had ze die toch niet beter gevousvoeyerd?

En toen stond plots de prins voor haar. Terwijl ze een iets té diepe knicks maakte (d.i. een reverence), voelde ze hoe haar maag enkele sprongetjes maakte. De koningin volgde met argusogen deze onverwachte peripetie.

De prins wou per se walsen, maar Assepoes stelde hem een portie reggae voor beginners voor. Vervolgens leerde ze hem zelfs wat salsa en technogedoe appreciëren. Nadat ze een stukje geslam- en gebreakdancet hadden en à gogo gehoused op muziek van haar favoriete dubbel-cd, moesten beiden – na een sanitaire stop – dringend even op adem komen. Ze was nu de ingénue niet meer van enkele uren geleden. Ongechaperonneerd en prinsheerlijk leunde ze tegen een inmiddels smoorverliefde prins aan. Maar meer dan wat voetjevrijen kwam er niet van.

Tijdens deze entr'acte, als een soort verrassingsact, rapte de koning tot ieders verbazing met het nodige elan (maar dan wel geplaybackt!) "Un deux trois. Alors, c'est moi. Oui je suis le roi". Daarbij vergat hij wel dat hij ooit nog in een Nederlandstalig Davidsfondsdictée zou figureren. De koningin, zelf nog niet helemaal droog na een Ardens taalbad, nipte zuur kijkend aan haar spaatje.

Assepoes en haar prins dansten de sterren van de hemel. Maar toen de klok in dit swingpaleis de eerste slag van middernacht liet weergalmen, rezen de haren op de ragebol van onze geknipte gast nog meer te berge en kreeg haar hartje enkele extrasystolen te verwerken. Zonder één woord stormde ze halsoverkop het paleis uit. En merkte niet dat ze in haar haast een van haar plateauschoenen verloor!

De prins spurtte haar achterna, maar kwam omdat hij in zijn vrije tijd hoogstens wat mountainbikete in de koninklijke serres (weliswaar niet aangedreven door erythropoëtine ofte epo), hopeloos te laat. Hij was er alleen getuige van hoe een onbekend meisje een kater, gezeten op een pompoen, op zijn behaarde thorax krabde. Treurig maakte hij rechtsomkeer. Maar zijn gezicht klaarde op toen hij op het grindpad die buitenissige schoen zag liggen, die hij zonder talmen accapareerde.

“Ga heen!” gebod hij terstond zijn dienaars. “Wie het schoentje past, trekke het aan en worde mijn eega!” De dienaars gingen op stap, onder leiding van de podokinesioloog van het hof. Deze koninklijke voetzoekers namen tijdens hun queeste benen en voeten onder handen van alle kalibers. Zowel met spataderen en heel het varikeuze symptomencomplex, als podagreuze voeten die stijf stonden van de kozijntjes en allerlei artritische toestanden.

Er waren voeten met duimdikke eeltlagen, priemende likdoorns, nagels met calcificatie, ingegroeide nagels, welig tierende wratten en schimmelig eczeem. Zelfs ordinare zweetvoeten... Kortom, om eender welke werkloze pedicure en voetreflexmasseur op staande voet het water in de mond te doen komen.

En toen na vele dagen eindelijk onder luid protest van twee pisinjdige stiefzussen ook Assepoes gevraagd werd te passen, geschiedde het wonder: de bruid van de kroonprins had een naam!...

Enkele maanden na de bruiloft suggereerde de tabloidpers zonder veel scrupules dat die mesalliance een kort leven beschoren zou zijn. En dat Assepoes als een tweede Lady Di net zomin zou kunnen acclimatiseren in dat stijve protocollaire gedoe. En dat ze eigenlijk een huisje-boompje-beestjegezin verkoos. Of dat karrenvrachten predictortesten aan de paleispoort geleverd werden. En dat het prinselijk koppel in-vitrofertilisatie (al dan niet met donorinseminatie) overwoog omdat de prins-gemaal maar niet kon wachten op de uitvinding van de viagrabil. Maar al die roddel werd door het hof ten strengste (en overigens met succes) gelogenstraft.

En zo leefden ze toch nog lang en gelukkig.

Heel vrij naar Charles Perrault, voor het Davidsfonds gelukkig drie eeuwen te vroeg gestorven om royalty's te kunnen opstrijken.

Bijkomende proef (voor het scheiden van eventueel ex aequo gerangschikte deelnemers)

1. autodafe's – 2. beriberi – 3. bovarysme – 4. sannyasins – 5. resusfactornegatief – 6. mammelukken – 7. moedjahedien – 8. taekwondo – 9. meteoroïedjes – 10. urnenveldencultuur